

Överklagande ingett den 31 januari 2013 av Förbundsrepubliken Tyskland av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 21 november 2012 i mål T-270/08, Förbundsrepubliken Tyskland mot Europeiska kommissionen

(Mål C-54/13 P)

(2013/C 86/22)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Förbundsrepubliken Tyskland (ombud: T. Henze, samt C. von Donat och J. Lipinsky, Rechtsanwälte)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Konungariket Spanien, Konungariket Nederländerna och Republiken Frankrike

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— upphäva den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 21 november 2012 i mål T-270/08 — Förbundsrepubliken Tyskland, Konungariket Spanien (intervenient), Republiken Frankrike (intervenient) och Konungariket Nederländerna (intervenient) mot Europeiska kommissionen — angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2008) 1615 slutlig av den 29 april 2008 om nedsättning av det bidrag som beviljats från den Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) enligt kommissionens beslut K(94) 1973 slutligt av den 5 augusti 1994 för det operativa programmet Berlin (öst) mål 1 (1994-1999) i Förbundsrepubliken Tyskland, och ogiltigförklara det i mål T-270/08 angripna kommissionsbeslutet K(2008) 1615 slutligt av den 29 april 2008 om nedsättning av det bidrag som beviljats från den Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) enligt kommissionens beslut K(94) 1973 slutligt av den 5 augusti 1994 för det operativa programmet Berlin (öst) mål 1 (1994-1999) i Förbundsrepubliken Tyskland, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Första grunden: Tribunalen har åsidosatt artikel 24.2 i förordning (EEG) nr 4253/88⁽¹⁾ jämförd med artikel 1 i förordning

(EG, Euratom) nr 2988/95⁽²⁾ och principen om tilldelade befogenheter (artikel 5.2 FEU, artikel 7 FEUF; tidigare artikel 5 EG), genom att i domen felaktigt anta att även rent administrativa fel som begås av nationella myndigheter kan utgöra "oegentligheter" som gör att kommissionen har rätt att besluta om finansiella korrigeringar enligt artikel 24.2 i förordning nr 4253/88.

Andra grunden: Tribunalen har åsidosatt artikel 24.2 i förordning nr 4253/88, jämförd med principen om tilldelade befogenheter (artikel 5.2 FEU, artikel 7 FEUF), eftersom den felaktigt har ansett att kommissionen har rätt att göra finansiella justeringar som bygger på extrapoleringar (första delen av andra grunden). Även om kommissionen skulle ha rätt att göra så enligt artikel 24.2 i förordningen, har tribunalen felaktigt godtagit hur kommissionen har gått till väga i förevarande fall. Dels kunde kommissionen inte anse att de påstådda felen var systematiska och gällde för hela det operativa programmet och den kunde inte heller tillämpa den fastställda felprocenten på hela programmet. Dels kunde kommissionen inte använda sig av det stickprovsförfarande som den genomfört, för att genom extrapolering för hela programmet sätta ned bidraget (andra delen av andra grunden). Dessutom gjorde kommissionen en oproportionerligt stor nedsättning av bidraget till det operativa programmet, genom extrapoleringen av icke representativa fel och schablonmässiga korrigeringar (tredje delen av andra grunden).

Tredje grunden: Tribunalen har vidare genom den överklagade domen åsidosatt artikel 24.2 i förordning nr 4253/88, jämförd med principen om tilldelade befogenheter, genom att tribunalen förefaller att felaktigt utgå från att kommissionen har befogenhet att göra schablonmässiga finansiella korrigeringar (första delen av tredje grunden). Även om kommissionen skulle ha en sådan befogenhet, har tribunalen felaktigt godkänt att oproportionerligt stora, schablonmässiga korrigeringar har gjorts i förevarande fall (andra delen av tredje grunden).

Fjärde grunden: Tribunalen har slutligen åsidosatt sin motiveringsskyldighet enligt artikel 81 i rättegångsreglerna jämförd med artiklarna 36 och 53.1 i domstolens stadga. Det går nämligen inte att av domskälen i den överklagade domen utläsa att tribunalen prövat klagandens argument om att det inte var tillåtet att göra schablonmässiga finansiella korrigeringar (första delen av andra grunden) eller av vilka skäl som tribunalen underkänt detta argument.

(¹) Rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet (EGT L 374, s. 1).

(²) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, s. 1).